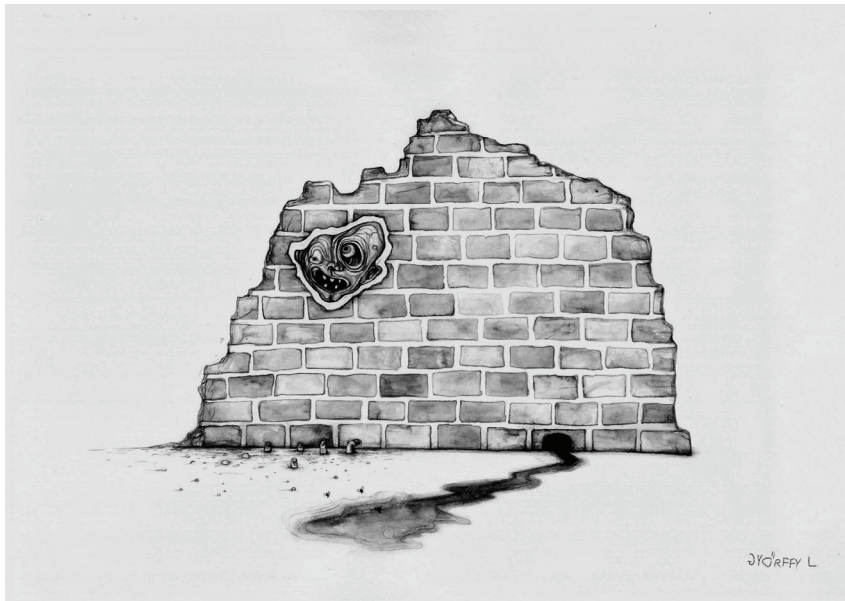

anyag feletti hatalomgyakorlás lehetősége. Ugyanakkor a politikai parabola és ellenutópia lehetősége Nemes Z. Márió számos szövegében ott van, ilyen a *II. Lajos megtalálása a Csele-patakban* c. költemény is, amelyben a politikai ellenségképzés ismerős és mégsem ellaposodó allegóriáját olvashatjuk: a vers apokaliptikus tájában az elszaporodó csalánozók okoznak olyan problémát, hogy még Orlai Petrich Soma is „határozottan állítja, magyarságán esett csorba”. Talán a mostanában ismét virágkorát élő közéleti költészetre leginkább a *Nagycsalád* c. vers hasonlít, amely elég pontosan hívja elő a bioetikai kérdésekről folytatott közbeszéd jellegzetességeit, minden cinizmusát és primitívségét: „Manyit intézetben nevelték, ahogy akkoriban / az összes ivarképes egyedét” – olvassuk a versben, amelyben a nagycsaládokat melegházban szaporítják. A nacionalizmus és az újoligarchia szatírája az *Erjedő népiség* c. szövegben is jól működik: „Van köztük bazsarózsa-illatú hajadon és mongolidióta, alkalmatlanok voltak a nemzeti gondolatra, ezért inkább a gombakirálynak adta testüket a gazdagság.” Azonban a publicisztikai értékű szatíránál jóval egyetemesebb, tartósabb és főleg öntörvényűbb Nemes Z. Márió szövegvilága, még akkor is, amikor a politikum és a nemzeti identitás terepére téved a szerző. Valójában ez a problémakör csak egy a kötet számtalan aspektusa közül, viszont Nemes talán éppen ebben a témában tudott leginkább újat mondani az eddigi költészetéhez képest. Arról pedig nem ő tehet, hogy éppen ezek a lidérces víziói mennyire fontosnak látszanak most.

VEGYES HULLADÉK 11, 2011, AKVARELL, PÁPÍR, 21×29,7 CM